

... DAAR WAS VEEL WATER

De Bijbelse doop

... DAAR WAS VEEL WATER

De Bijbelse doop

Vierde Druk - oktober 2008

© Copyright oktober 1978 stichting Sjofar, Amsterdam.

Uitgave: stichting SJOFAR.

postbus 5, 2740 AA Waddinxveen

INHOUD

VOORWOORD.	pg.	4
INLEIDING	„	5
- Doop of bekering	„	5
KERKELIJKE OPVATTINGEN OVER DE KINDERDOOP	„	7
- Enkele opmerkingen vooraf	„	7
- De doop, afwassing van zonde?	„	9
VERBONDEN, MET ISRAËL GESLOTEN	„	12
- De doop nimmer als verbondsteken ingesteld	„	12
- De belofte, verwoord in Psalm 105	„	14
DE DOOP, ENTREE TOT EEN GENADEVERBOND?	„	15
- Is er een verbond met de kerk gesloten?	„	16
DE BESNIJDENIS, VERVANGEN DOOR DE DOOP?	„	17
DE DOOP, EEN SACRAMENT?	„	18
- Is de kerk middelaar?	„	19
DE EERSTE PINKSTERDAG IN JERUZALEM	„	21
- De kerk heeft zich in de plaats van Israël gesteld	„	23
OPENBARING AAN PAULUS	„	25
- Hoe verkrijgt de niet-Jood deel aan het Nieuwe Verbond	„	25
DE BIJBELSE DOOP	„	28
- In Christus' dood begraven	„	28
- Hoe worden we Gods Geest deelachtig?	„	29
DE EERSTE CHRISTENEN DOOPTEN HUN KINDEREN NIET	„	32
ENKELE KERNNOTIES	„	35
- Opdragen van kinderen	„	36
- Alleen het Woord van God	„	37
APPENDIX	„	40
LITERATUUR	„	46

Voorwoord - Vierde Druk.

Voor u ligt de vierde druk van de brochure “*Daar was veel water...*”;
ontleend aan:

...*Enon bij Salim, omdat daar veel water was,
en de mensen kwamen daar en lieten zich dopen;* Joh. 3:23

In de vierde druk van deze brochure wordt, meer dan in voorgaande uitgaven, aandacht geschonken aan het doopformulier, dat is opgenomen in het Psalmbboek van de Gereformeerde kerken in Nederland.

In Nederland komt een toenemend aantal mensen tot bekering en wedergeboorte. Deze, veelal oprecht Godvrezende kerkleden, worden door Gods Geest bepaald bij de Geloofsdooop en vragen zich af, wat de betekenis is geweest van hun (kinder-)dooop als inlijvingshandeling in de kerk. Onder hen zijn er die zich in een geloofsgemeenschap laten dopen en vervolgens hun kerk verlaten. De kerk als instituut ziet dit laatste met lede ogen gebeuren.

De kerkleiders zoeken naar antwoorden op vragen van gemeenteleden, die beseffen dat zij t.a.v. wezenlijke geloofszaken geen onderwijs, in overeenstemming met de Schrift, hebben gehad.

Het is tragisch te constateren dat dit zoeken ook nu niet terugvoert naar de Bijbel. De gesprekken beperken zich voornamelijk tot oppervlakkige discussies over ruimte die de kerk zou moeten bieden voor ‘vernieuwing’, ‘bevestiging’ ‘beleving’ van de kinderdooop in een of ander ‘ritueel’.

De kerken handhaven hun belijdenisgeschriften.

We hebben getracht de uitspraken over de (kinder-)dooop - zoals deze zijn te lezen in het doopformulier en de catechismus - te plaatsen in Bijbels licht. Daarbij spreken we niet van ‘volwassendooop’, nog minder van ‘overdooop’ of ‘herdooop’ - termen die door gevestigde kerken gebezigd worden in hun verdediging dat de doop “eenmalig” zou zijn. Schriftuurlijk gezien is de enige correcte benaming “de Bijbelse doop”, d.w.z de doop, die iemand ondergaat, nádat hij of zij tot bekering en wedergeboorte is gekomen.

In deze uitgave wordt de Bijbelvertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap (1951), de NBG-vertaling geciteerd.

INLEIDING

Doop of bekering

Hoewel het niet gebruikelijk is een geschrift te beginnen met **een motivering** voor het schrijven ervan, bleken de redenen ervoor voldoende belangrijk.

Enkele zijn:

- de komst van de Messias is nabij,
- de Bijbel is hoogst actueel,
- de contouren van de komende gerichten tekenen zich af tegen de horizon van het wereldgebeuren, waar Israël een centrale plaats inneemt.

De wereld bevindt zich op de drempel van ingrijpende gebeurtenissen, die alle in de Heilige Schrift voorzegt zijn. Deels radeloos, deels onverschillig, staat de mensheid tegenover een catastrofe, die onvermijdelijk dichterbij komt.

Nederland draait in volle vaart mee naar de ondergang, en wel in versneld tempo. Terwijl Nederland voorheen op velerlei gebied een leidende rol speelde in de goede zin des woords, geeft het nu de toon aan in een ontwikkeling van afbraak en goddeloosheid.

Hoe kan het dat een volk een volkomen ander gezicht laat zien, terwijl het eeuwenlang in een traditie van geloof en kerkgetrouwheid heeft geleefd en de zegen daarvan heeft ondervonden?

Zoals een kledingstuk, van goede stof gemaakt, lang meegaat en, ondanks slijtageplekken, toch nog altijd zijn kwaliteit toont, zo heeft Nederland nog ná de Tweede Wereldoorlog en tot in de 60-er jaren, de zegen van de vroomheid van de Reformatie ervaren.

Maar, toen er een wijziging in het geestelijk leven kwam, verspreidde zich een golf van verval en immoraliteit, en dat niet geleidelijk, maar met de kracht van een vloedgolf.

Wat is hiervan de reden?

Geloof en traditie bewaren in een hart, dat oprecht naar God uitgaat, is zegen brengend.

Maar wanneer traditioneel geloof gehandhaafd wordt ter wille van de overlevering zelf, terwijl het hart er steeds minder bij betrokken is, blijkt dit goed zich in kwaad te veranderen en zich tegen de mens te keren.

Dan blijkt dat **geloof en traditie** niet hetzelfde is als **bekering en wedergeboorte**.

Dan wordt duidelijk dat de leer van de kerk op wezenlijke punten niet met het Woord van God overeenstemt, en dat juist die leer voor de mens een struikelblok vormt op de Weg naar de levende God.

Een uitermate misleidend element in dit verband is **de kerkelijke uitleg** en bediening van de (kinder-)doop.

In het uur van de waarheid zal men voor de keus worden gesteld:

- óf blijven vasthouden aan de kerkelijk dogmatische lering,
- óf in een daad van gehoorzaamheid zich aan de Here Jezus overgeven, om vervolgens te leven in verbondenheid met Hem en in zekerheid voor de eeuwigheid met Hem.

Wordt u door uw doop opgenomen in het Nieuwe Verbond - dat met het volk Israël is gesloten - en wordt u dáárdoor lid van het Lichaam van Christus, óf treedt u toe tot het Nieuwe Verbond door éénmaal in uw leven heel persoonlijk en welbewust tot bekering te komen en zó uw leven aan God over te geven?

Juist door de kerkelijke leer wordt teveel mensen dit laatste, de enige Weg, niet correct gepredikt.

Omdat het om de eer van God gaat en om Zijn liefde voor de verloren mens, hebben we gemeend onomwonden de vinger te moeten leggen op de zieke plek. Dit zal bij velen hard zal aankomen.

We raden de lezers aan het Woord van God hierop nauwkeurig te onderzoeken, niet de catechismus, noch het doopformulier; laatstgenoemde twee geschriften zijn het werk van mensenhanden.

Het Woord van God, de Waarheid, zal u vrijmaken.

De HERE waarschuwt in Spreuken 30:6

*Doe niets aan Zijn woorden toe,
opdat Hij u niet terecht wijze
en gij een leugenaar bevonden wordt.*

KERKELIJKE OPVATTINGEN OVER DE KINDERDOOP

Enkele opmerkingen vooraf

- Ongetwijfeld laten veel ouders hun kinderen dopen met diep verlangen en opzien naar God, dat Hij hen onder Zijn hoede zal nemen, opdat zij eenmaal Hem zullen toebehoren. Later komen we hierop terug.
- Het behoeft geen betoog dat in deze brochure duidelijk afstand wordt genomen van de eeuwenoude en nog steeds gehandhaafde kerkelijke leer over de (kinder-)doop als handeling **ter inlijving** in het Verbond.
- Het is ongepast dat in het doopformulier meerdere Bijbelteksten uit hun verband worden gelicht en vervolgens gebruikt en toegepast, volgens besluiten die tijdens concilies zijn genomen en later geconcipeerd tot wat genoemd wordt: “Schrift én belijdenis”.
Daarom vraagt het veel uitleg en tekstbespreking, wat in het kader van dit geschrift slechts ten dele mogelijk is.
- Het is zeer kwalijk dat in theologische verhandelingen, die gaan over dit onderwerp, vrijwel met geen woord over de positie van Israël (in verleden en heden) wordt gesproken. Het lijkt alsof men opzettelijk voorbijgaat aan de vele profetische uitspraken betreffende het Joodse volk. Israël vervult hooguit nog een **schaduwrol**. Daarbij doet men dan een beroep op uitspraken van oude kerkvaders, zoals Origines (± 185-250 AD), Augustinus (354-430 AD), Calvijn etc, die sterk onder invloed stonden van de Grieks-Hellenistische levensbeschouwing.
De meerderheid van de theologen - zowel rooms katholiek als protestant - weigert de Bijbelse uitspraken te nemen zoals geschreven, laat staan deze te verkondigen van af de kansel. Daaraan zijn mede schuldig de vroege kerkvaders, die zich in geschriften tegen het Joodse volk keerden.
- We laten niet onze fantasie spreken, maar gaan af op uitspraken, formuleringen en terminologieën, door ambtsdragers en gezaghebbende kerkleden gebezigd.

Hoewel de argumenten van vrijzinnigen rond de doop veel oppervlakkiger klinken dan die van rechtzinnigen, richt onze kritiek zich op de leringen van alle kerken, omdat de vrijzinnigheid, onvermijdelijk, wel moest voortkomen uit de rechtzinnige leer.

Een eerste groep, **randkerkelijken**, laat zijn kinderen dopen, omdat het nu eenmaal zo hoort: ‘je kunt nooit weten, baat het niet, het schaadt ook niet’, vindt men.

Deze doopleden blijven, tot zorg van de kerk, slechts doopleden. Toch heeft de kerk niet de vrijmoedigheid hen zonder meer als lid te schrappen, want je zou hen daarmee van de bron afsnijden. Wie of wat die bron is wordt in het midden gelaten.

Sommige doopleden hebben nog wel een vaag religieus besef, bezoeken de kerk in de kerstnacht en zien die kerk als laatste redmiddel. Het zijn die mensen, die bij huwelijken en begrafenissen behoefte gevoelen aan de kerk als decor. Schreuder zegt hierover:

“Persoonlijk vind ik een onchristelijke begrafenis een afschuwelijke en trieste zaak. Het geeft zo’n gevoel van leegte, en zelfs diegenen, die weinig met een kerk te maken willen hebben, hebben er behoefte aan dat de dingen volgens een **vast ritueel** verlopen”. 1.)

Het is duidelijk dat de doop door deze mensen gezien wordt als passend in het kader van plechtige rituelen en ceremoniën.

Een andere groep laat zijn kinderen dopen

“...omdat de kleine kinderen als lidmaten van de kerk behoren gedoopt te wezen”. 2.)

Op deze wijze is het kind als het ware op prille leeftijd christelijk gemeentelid geworden, “... het invoegen in de gemeente en daardoor in ‘de ene heilige, algemene, christelijke kerk’”. 3.)

Zo’n kind krijgt ‘door de doop een plaats in de Kerk van de Heer’.

De gedachte hierbij is dat de kerk mag weten dat het allemaal volbracht is. Christus is voor de mensen gestorven en is uit de dood opgestaan (al dan niet lichamelijk).

Het spreekt vanzelf dat men wel het een en ander in het leven als ‘christen’ waar moet maken, door kerkbezoek, culturele activiteiten, bevorderen van ontwikkelingshulp, sobere levensstijl en openstaan voor andere levensbeschouwingen, volgens deze categorie kerkbezoekers.

In dit denken past: ‘**samen op weg** naar een rechtvaardige maatschappij, bouwen, met andere gelovigen, aan een rijk van vrede en gerechtigheid. Christus heeft hiervoor de basis gelegd en alle mensen van goede wille moeten het nu gestalte geven’. Zij mogen nu zingen: “stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw”.

Aangezien ‘Christus het al volbracht heeft’, behoeft men zich geen zorgen meer te maken over schuld en zonde. Schuldgevoelens worden op modern pastorale wijze psychologisch weggepraat. Waarden en normen veranderen, grenzen verschuiven, taboes worden opgeheven en in ‘de liefde van Christus’ is er, volgens hen, ruimte voor alles en iedereen. De belofte van het heil was er altijd al voor heel de bewoonde wereld en wordt door ‘christenen’ doorgegeven in de kinderdoop. Anderen in die bewoonde wereld, b.v. moslims, hebben ‘hun eigen weg tot het bereiken van dit heil en moeten daarin gerespecteerd worden’.

4.)

Een dergelijke gedachtegang is de algemene teneur, die als een rode draad loopt door de hedendaagse kerkelijke verkondigingen en publicaties.

Het Bijbelse begrip “bekering” en “wedergeboorte” wordt evenwel nauwelijks nog gepredikt, of heeft een geheel andere inhoud gekregen.

De doop, afwassing van zonde?

Voor een derde categorie heeft de doop een diepere betekenis.

Hieraan voorafgaand eerst enkele citaten uit het doopformulier in het Psalmbboek van de Gereformeerde kerken in Nederland:

citaten doopformulier:

“... dat wij met onze kinderen in zonde ontvangen en geboren, en daarom kinderen des toorns zijn, zodat wij in het rijk Gods niet kunnen komen, tenzij wij **van nieuw geboren** worden. Dit **leert** ons de onderdompeling in en de besprenging met het **water**, waar- door ons de onreinigheid onzer zielen wordt aangewezen.

“... **betuigt en verzegelt** ons de Heilige Doop **de afwassing der zonden** door Jezus Christus”.

“... En als wij in de naam des Zoons **gedoopt** worden, zo verzegelt ons de Zoon, dat Hij ons wast in zijn bloed van al onze zonden, ons in de gemeenschap zijn doods en zijner **wederopstanding inlijvende**, alzo dat wij van onze zonden bevrijd, en rechtvaardig voor God gerekend worden”...

“... om aan allen, die in Hem geloven te verzekeren, dat hun zondige leven door zijn bloed en door zijn Geest gereinigd en **herboren** is, **evenals** de onreinheid van het lichaam door **water** weggenomen wordt”.

Over de doop door onderdompeling wordt in de Bijbel voor het eerst gesproken bij het optreden van Johannes de Doper.

De doop als **symbool van afwassing** van zonden, ná belijdenis ervan (!), was alléén **geboden aan het volk Israël**:

Troost, troost Mijn volk, zegt uw God. Spreekt tot het hart van Jeruzalem, ...

*Hoor, iemand roept: **Bereidt** in de woestijn de weg des **HEREN**, **effent** in de wildernis een baan voor onze God...* Jes. 40:1-5

*Deze * is het, van wie ik** zeide: Na mij komt een man, die voor mij geweest is, want Hij was eer dan ik. En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij **aan Israël zou geopenbaard worden**, daarom kwam ik dopen met water....*

*ten einde voor de Here **een weltoegerust volk** [Israël] te bereiden.*

Joh. 1:30-31 en Luk. 1:17

Volwassen Joodse mannen en vrouwen, onder de wet, beleden tijdens het dopen door Johannes hun zonden en werden, op grond van hun belijdenis, innerlijk gereinigd en toebereid om de Heer Jezus als de komende Messias te herkennen en erkennen.

* de Messias Jezus van Nazareth

** Johannes de Doper

Een duidelijke illustratie hiervan is te vinden in Lukas 7:29 en 30
vgl. Markus 1:1-5 e.v. Lukas 3:4-6 ev. 7:24-30 Johannes. 1:23 Mal. 4:5-6

De doop van Johannes wast niet de erfzonde (enkv.) af, maar is veeleer het symbool voor afwassing van zonden (meerv.), na belijdenis ervan; zonden die de vruchten zijn van de erfzonde, 's-mensen natuurlijke staat. Deze doop leidt evenmin tot bekering en wedergeboorte; zie Hand.19:1-5 God heeft deze doop **niet** met dat doel ingesteld.

Zou dit laatste wel het geval zijn, dan zou, na de eerste doophandeling door Johannes de Doper, het verzoenend offer door de Heer Jezus niet nodig zijn geweest!

Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen... Matth. 3:13

Toen de Heer Jezus Zich liet dopen met de woorden: *Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle **gerechtigheid** te vervullen* (Matth. 3:15) verwees deze uitspraak naar de gerechtigheid, die God de mens om zijn geloof en gehoorzaamheid toerekent. De aan Abram toegerekende gerechtigheid was namelijk wegens zijn **gehoorzaamheid**, op grond van zijn geloof, **en niet op grond van zijn besnijdenis**.

*En hij [Abram] **geloofde** in de HERE, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.
...omdat Abraham naar Mij geluisterd en Mijn dienst in acht genomen heeft: Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten*
resp. Gen. 15:6 en Gen. 26:5

Na Genesis 15. is er pas in Genesis 17. sprake van de besnijdenis!

VERBONDEN MET ISRAËL GESLOTEN

Ná het verbond met Noach [Gen. 6. en 9.] heeft God al Zijn verbonden beloofd aan en gesloten met Israël. Het **Oude Verbond** is **beloofd aan en gesloten** met Abram, bevestigd aan zijn zoon Izaäk, en aan diens zoon Jacob.

resp. Gen. 17:1-14, Gen. 17:19,21, Gen. 22:16-18 26:2-5 en Gen. 28:13-15

Dit is bekrachtigd aan het volk Israël - via de twaalf zonen van Jacob - bij de verschijning van God op de Sinäi.

Exo. 2:24 6:4 24:8 Ex. 19:5-6 24. 1 Kron. 16:15-18

... zij zijn Israëlieten, hunner is... en de verbonden....en de beloften;

Rom. 9:1-5 11:26

Dit verbond is een eeuwig verbond.

Jer. 33:25-26

Ook het Nieuwe Verbond is **alleen** aan Israël beloofd

Jer. 31: 31-35

en **alleen** met Israël gesloten.

Luk. 22:20

... Mannen van Israël...de God van Abraham, Izaäk en Jacob

de God onzer vadersen,...

Hand. 3:12a,13a

Gij zijt de zonen van de profeten en van het verbond, dat God met uw vadersen gemaakt heeft, toen Hij tot Abraham zeide:

En in uw nageslacht [het volk Israël] zullen alle stammen der aarde gezegend worden. (*)

Hand. 3:25 zie ook Hebr. 8:6-13 9:1-20 10:16

Niet-Israëlieten krijgen deel aan dit verbond, op het moment dat zij tot bekering en wedergeboorte gekomen zijn.

Hand. 10:44-48 Efeze 3:4-6

De doop nimmer als verbondsteken ingesteld

In de catechismus, zondag 27, staat: "... zo moeten zij ook door de doop, als door het **teken des Verbonds**, der christelijke Kerk ingelijfd en van de kinderen der ongelovigen onderscheiden worden..."

(*) Van een Cornelius - genoemd in Hand. 10. - wist Petrus in Hand. 3. nog niets.

citaten doopformulier

“Door deze doop ontvangen wij het voorrecht, dat de drie-enige God zijn naam op ons legt en ons onder zijn verlossende heerschappij brengt...” (*)

“De doop, die ons slechts eenmaal bediend wordt, blijft gedurende heel ons leven van kracht...”

“Ook als wij uit zwakheid in zonde vallen, mogen wij aan zijn genade niet vertwijfelen, noch in de zonde blijven liggen, omdat wij een eeuwig verbond met God hebben”.

N.a.v. de uitspraak over de doop als **verbondsteken** en het éénmalig bedienen van de doop, kan de vraag gesteld worden waarom de Heer Jezus, ná Zijn besnijdenis, in de tempel aan de HERE werd voorgesteld en pas veel later - bij het begin van Zijn bediening - ook nog gedoopt werd, en dat terwijl bij Jezus Christus geen sprake is van zonde.

*En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij Hem moesten **besnijden**, ontving Hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer Hij in de moederschoot was ontvangen.*

*En toen de dagen hunner reiniging naar de wet van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem de Here **voor te stellen**,*

Luk. 2:21-22

Het begrip teken of zegel werd niet gebruikt bij de doop van Johannes; evenmin komt dit aan de orde op een later tijdstip in de Bijbel.

De doop is een daad van gehoorzaamheid, uit het besef en verlangen, ná het moment van bekering en wedergeboorte, het oude leven af te leggen, te begraven in de doop.

(*) God brengt niet, de mens moet zich zelf, vrijwillig stellen onder Gods heerschappij

De Belofte verwoord in Psalm 105

Gewoonlijk wordt tijdens het dopen van kinderen uit de berijmde Psalm 105:5 gezongen: “het verbond met Abraham Zijn vriend, bevestigt Hij van kind tot kind”. Maar, de daarop volgende Psalmverzen 105:6,7 (Oude Berijming) worden stelselmatig verzwegen, met het gevolg dat men bij het zingen van deze psalm niet de inhoud van de belofte beseft, nl. het land Kanaän.

In het Bijbelgedeelte Psalm 105:7-11 wordt gesproken over Gods beloften aan **Abraham** en aan de nakomelingen van Izaäk en Jacob, nl. dat de **HERE** aan hen **het land Kanaän** tot erfenis zal geven **tot in het duizendste geslacht**. De **HERE** bevestigt die beloften met een **contract**. Dát wordt genoemd: **een verbond**. Het **zegel** van dát verbond is de besnijdenis van Abraham en zijn nageslacht, **het volk Israël**. Let wel: belofte is niet hetzelfde als verbond.

De belofte is tweeledig:

A. Het beërven van het land

*Hij gedenkt voor eeuwig aan Zijn verbond,
het woord, dat Hij gebood aan duizend geslachten,
dat Hij met Abraham sloot, en aan Zijn eed aan Izaäk;
ook stelde Hij het voor Jakob tot een inzetting, voor Israël
tot een eeuwig verbond, toen Hij zeide:
U zal Ik het land Kanaän geven als het u toegemeten erfdeel.*
Ps. 105:8-11

B. Een zegen te zijn voor alle geslachten der aarde, d.w.z het voortbrengen van de Verlosser.

*En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof
rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd:
In u zullen alle volken gezegend worden.... Gal.3:6-8
Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad.
Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het
enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: **aan Christus**. Gal. 3:16
Geslachtsregister van **Jezus Christus**, de zoon van **David**, de zoon van
Abraham... zie ook Mattheus 1:1 e.v.*

DE DOOP, ENTREE TOT EEN GENADEVERBOND?

citaat doopformulier:

“... Want als wij gedoopt worden in de naam des Vaders, zo betuigt en verzegelt ons God de Vader, dat Hij met **ons een eeuwig verbond der genade** opricht, ons tot Zijn kinderen en erfgenamen aanneemt...”

“... En hoewel onze kinderen deze dingen niet verstaan, zo mogen ze nochtans daarom van de doop niet uitsluiten, aangezien zij ook zonder hun weten der verdoemenis in Adam deelachtig zijn, en alzo ook weder in Christus tot genade aangenomen worden, **gelijk** God spreekt tot **Abraham, den Vader aller gelovigen**, en over zulks mede tot ons en onze kinderen, zeggende: *Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u*”

Gen. 17:7

Drost schrijft in zijn boek ‘Gesterkt door genade’: “... leer het kerkvolk zijn doop te verstaan en het is gered”. En elders: “De troost van de doop, het is de enige troost in leven en in sterven’...

‘De doop, waardoor wij in de kerk Gods ontvangen worden...’

“Spreeken over de doop is spreken over het verbond. Toen we gedoopt zijn, zijn we gedoopt in de Naam van de Vader en toen betuigde God, de Vader, ons tot onze troost, dat Hij met ons een eeuwig verbond der genade heeft opgericht en ons tot Zijn kinderen en erfgenamen heeft aangenomen.” 5.)

In de Schrift wordt nergens de term ‘**genadeverbond**’ gebruikt. Het is een ten onrechte door de schrijvers van het doopformulier bedachte term om kennelijk op deze wijze bij kerkleden de indruk te wekken dat zij door de kinderdoop deel krijgen, zowel aan het Oude Verbond als aan het Nieuwe Verbond; dat is misleiding. Hier wordt zonder enig commentaar een verband gelegd tussen: een eigen bedacht ‘genadeverbond’, samen mét het Verbond dat God met Abraham, Izaäk en Jacob heeft gemaakt én het Nieuwe Verbond dat de Heer Jezus met het volk Israël sloot.

Is er een verbond met de kerk gesloten?

Wat zegt de Schrift hiervan?

Ook **het Nieuwe Verbond is gesloten met Israël.**

Belofte - Jeremia 31:31-34

Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaderen gesloten heb ...: Mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben,* luidt het woord des HEREN. Maar dit is het verbond dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des HEREN: Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven. Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. ...want zij allen zullen Mij kennen,... luidt het woord des HEREN, want Ik zal hun ongerechtigheden vergeven en hun zonde niet meer gedenken.

Vervulling - Lukas 22:14-20

En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen en de apostelen met Hem. ... En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot Mijn gedachtenis. Evenzo den beker, na den maaltijd, zeggende: Deze beker is het Nieuwe Verbond in Mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.

zie ook 2 Cor. 3:6, 14-16 Hebr. 8:6-12 Hebr. 10:15-17 en Hebr. 12:24

Het Nieuwe Verbond is dus door God beloofd aan het huis van Juda en het huis van Israël. Aan de Joodse Paastafel, waaraan Joodse mannen aanzaten, sloot de Joodse Jezus het Nieuwe Verbond. De beker met wijn wordt door de Heer Jezus hier als teken gebruikt van het Nieuwe Verbond in Zijn bloed. Ná het Nieuwe Verbond, dat de Heer Jezus heeft gesloten met Zijn 12 Joodse discipelen, tijdens de viering van Pesach, aan de vooravond van Zijn lijden en sterven, is er geen verbond meer gesloten, noch met Israël, noch met de heidenen. Luk. 22.

* Staten Vertaling: "hoewel Ik hen getrouwd had"

DE BESNIJDENIS, VERVANGEN DOOR DE DOOP?

doopformulier:

“Daarom heeft God voormaals bevolen hen te besnijden, hetwelk een zegel des verbonds en der gerechtigheid des geloofs was; gelijk ook Christus hen omhelsd, de handen opgelegd en gezegend heeft.

Dewijl dan nu de doop in de plaats der besnijdenis gekomen is, zo zal men de kinderen, als **erfgenamen** van het rijk Gods en van zijn verbond, dopen”.

God heeft de besnijdenis, als een altoos durende inzetting, geboden aan het volk Israël. Tot op de dag van heden houdt het Joodse volk zich hieraan nauwgezet.

Want God heeft gezegd dat Hij het volk Israël nimmer zal verstoten; “naar de verkiezing blijven zij de geliefden om der vaderen wil”. Van die **verkiezende liefde** door God is de besnijdenis het **teken**; het is n.l. een eeuwig verbond.

Gen. 17:13   Jeremia 31:35-37 !   Rom. 11.   Lev. 26:44!

De vervanging van de besnijdenis door de doop is een instelling van mensen, op grond van het theologisch bedachte uitgangspunt als zou Israël door God zijn verworpen, en de kerk nu het ware Godsvolk geworden zijn. Zo heeft de kerk getracht de plaats in te nemen van Israël in Gods Heilsplan. Dit is de z.g ‘vervangingsleer’.

Nergens in de Heilige Schrift is er sprake van dat de doop is ingesteld in de plaats van de besnijdenis. **De besnijdenis is geenszins vervangen !**

Voorts zeide God tot Abraham: En wat u aangaat, gij zult Mijn verbond houden, gij en uw nageslacht, in hun geslachten.

Dit is Mijn verbond, dat gij zult houden tussen Mij en u en uw nageslacht: dat bij u al wat mannelijk is besneden worde;

*gij zult het vlees van uw voorhuid laten **besnijden**,*

en dat zal tot een teken van het verbond zijn tussen Mij en u.

Gen. 17:9-11

DE DOOP, EEN SACRAMENT?

De doop wordt “een sacrament” genoemd. “Sacramenten worden beschouwd als uitwendige tekenen, door Christus ingesteld, waardoor de mens bijzondere genade wordt medegedeeld”.
(van Dale’s woordenboek).

De roomse kerk kent zeven sacramenten, de protestantse kerken kennen er twee: doop en avondmaal.

De Bijbel spreekt niet van sacramenten! Het enige middel waarmee God de mens genade schenkt is het offer van de Heer Jezus, de gekruisigde en opgestane Heer.

De kerk hanteert de doop als het teken en zegel van ‘het invoegen van een jong of oud persoon in de gemeente en daardoor in de ene heilige, algemene, christelijke Kerk’.

Niet het **instituut, de kerk**, maar God Zelf vormt het Lichaam van Christus. De Bijbel zegt:

*Nu heeft **God** echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild.* 1 Cor. 12:18
***God** heeft evenwel het lichaam zo samengesteld, ...* 1 Cor. 12:24

Door de doop wordt men, aldus de kerkleer, lid van het Lichaam van Christus. Zo wordt de doop aangewend om de mens **te doen delen** in de genade van Jezus Christus.

Berkhof stelt in ‘Christelijk Geloof’ dat de kerk hierbij als **bemiddelings**instantie tussen Christus en de wereld fungeert en tussen Christus en de enkeling: “Na het bad van de inlijving verricht de kerk de **heilsbemiddelende** handeling van het onderricht”. 6.)

Te vergelijken dus met een moeder, die **baart** en voedt.

Berkhof: “het instituut is de moederschoot en de voedingsbodem, waaruit deze gemeenschap steeds opnieuw moet worden geboren en moet opgroeien”. 6.) De kerk toont dus twee gezichten: zij is instituut en gemeenschap, voedingsbodem en gewas, moeder en gezin.

Deze gedachtegang is al te vinden bij de vroege kerkvaders:

Cyprianus (3^e eeuw): “Aangezien de geboorte van de christen zich in het doopsel voltrekt en de wedergeboorte in het doopsel alleen plaats vindt bij de enige bruid van Christus, die de zonen van God op geestelijke wijze kan verwekken; waar zou dan hij geboren worden, die geen zoon van de kerk is”. 7.)

In de Bijbel staat geschreven:

Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. Joh. 3:5

Is de kerk middelaar?

Een veelzeggende uitdrukking is: “de kerk is onze moeder”.

Aangezien het de kerk is die het sacrament van de doop bedient, het de kerk is die de toelating tot haar instituut verleent, kan men, zo luidt de leer, **alleen middels de kerk** bij het godsvolk worden ingelijfd. M.a.w de kerk verleent de toelating tot het heil. Zo treedt **de kerk** dus op als **middelares**. Tot zover de uitleg van de protestantse kerken. Deze redenering gelijkt op wat Rome leert:

‘Middels Maria tot Jezus’

De Reformatie leert:

‘Door de kerk tot het Lichaam van Christus’.

Er staat geschreven: **door Jezus tot God**.

*Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven;
Niemand komt tot de Vader dan door Mij* Joh. 14:6b

Dit toont aan dat de Reformatie het beeld van de ‘kerk als moeder’ als erfelijke belasting uit de roomse kerk heeft meegekregen: Maria de middelares, “buiten de kerk geen zaligheid”. (*)

(*) En dit alles is te wijten aan het misbruik van de doop

De gedachte dat men tot de kerk moet behoren om behouden te worden, vindt men in principe in alle modaliteiten en denominaties.

Bij de rechtzinnigen legt men er meer de nadruk op dat de doop de gelovige afzondert van de wereldling, 'heiden' genoemd. Door zich zo te isoleren van de wereld, ontstaat de gedachte: 'wij zijn het uitverkoren volk, de enige ware kerk, waar "de ware leer", alhier verkondigd, verkondigd wordt'.

De rechtzinnigen stellen dat de doop alleen niet zalig maakt. Voorwaarden voor wat met de doop gegeven wordt, zijn volgens hen het geloof in 'Schrift én Belijdenis', zoals die onderwezen wordt in de desbetreffende kerk, trouw kerkbezoek, het volgen van catechisatie, doen van belijdenis en deelname aan het avondmaal.

Nederlands Dagblad: "... een lid der ware kerk kan verloren gaan.

Gedoopt in Zijn Naam en toch verloren gaan? Is het erg? Ja, heel erg.

Zijt toch een levend lid der kerk. Dan is er toekomst voor u en een heerlijk voorrecht lid der kerk te zijn."

8.)

Dit lijkt een waardevolle aansporing. Maar de Bijbel roept op een levend lid van het Lichaam van Christus te zijn. Dit is iets anders dan een levend lid der kerk te zijn. Het lijkt een nuance verschil, maar het is een wezenlijk verschil.

DE EERSTE PINKSTERDAG IN JERUZALEM

Na de opstanding van de Heer Jezus was het aan de Joodse apostelen, dat Jezus het gebod oplegde te Jeruzalem te blijven, totdat de **belofte des Vaders** op hen zou komen. Die belofte des Vaders was de Heilige Geest als zegel en onderpand van dat Nieuwe Verbond. Luk. 24:48-49

Daarom zei Petrus *Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn.* Hand. 2:39

Het kerkelijk doopformulier zegt hierover het volgende:

“Dit betuigt ook Petrus, met deze woorden: *Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.*

In de catechismus, zondag 27, staat: “... zo moeten zij ook door de doop, als door het teken des Verbonds, der christelijke Kerk ingelijfd en van de kinderen der ongelovigen onderscheiden worden...”

Tot wie richtte de God van Israël, bij monde van Petrus, deze woorden? Aan Israël werd gegeven de **verbondsbelofte** verwoord in Genesis 17:7,8

Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en u en uw nageslacht in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u en uw nageslacht tot een God te zijn, Ik zal aan u en uw nageslacht het land, waarin gij als vreemdeling vertoeft het ganse land Kanaan, tot een altoos durende bezitting geven, en Ik zal hun tot een God zijn.

- de belofte genoemd in Joël 2:28-29 ev.!
- herhaald door de Here Jezus in Luk. 24:48-49
- werd geciteerd door Petrus tijdens ‘het Wekenfeest’ in Jeruzalem
Want voor u is de belofte, en voor uw kinderen en voor allen, die verre (*) zijn, zovelen als de HERE, onze God, er toe roepen zal.
Hand. 2:39

(*) Grieks, letterlijk: ‘eis makran’ - “die naar de verte gegaan zijn”

De kerk leert nu dat deze verbondsbelofte op haar is overgegaan.

(zie doopformulier)

De Schrift zegt dat Petrus daar sprak tot het volk Israël, de nakomelingen van Abraham, Izaäk en Jacob: *gij mannen van Israël*.

Hand. 2:5, 14, 22, 36   3:12-13, 20-21, 25-26   en   4:10.

Petrus sprak daar tot Israëlitische mannen, die in Israël woonden en naar Jeruzalem gekomen waren, om daar het Israëlitische wekenfeest (Shawuot) te vieren. Dit feest was door God ingesteld op de Sinai.

Lev. 23:15 e.v   Deut. 6:10

Het Wekenfeest wordt, na 3500 jaar, nog altijd gevierd, zo mogelijk in Jeruzalem. Van over de hele wereld komen Joodse mensen voor deze gelegenheid naar Jeruzalem. De aanwezigen daar en toen waren allen mannen van het volk Israël, uit binnen- en buitenland. Een enkeling daaronder was een heiden, die tot het Joodse geloof was overgegaan (Jodengenoot).

Aangezien velen van deze mensen, vrome mannen, vaak al sinds enkele geslachten buiten Israël woonden, spraken zij ook lang niet allen meer het Aramees. Door de werking van de Heilige Geest werden Petrus' woorden vertaald en verstaanbaar voor ieder van hen in zijn eigen taal.

Tot hen zei Petrus: “want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die de verstrooiing zijn ingegaan...”

Men realiseer zich dus wel, dat daar geen heidenen, niet-Joden, aanwezig waren. zie Hand. 10:45

Van een Gemeente uit Jood en heiden was toen nog geen sprake.

Als de kerk zich dan ook baseert op een belofte, die bij deze gelegenheid aan haar gegeven zou zijn, dan vergist ze zich in meer dan één opzicht.

De belofte van het Nieuwe Verbond was gegeven aan het huis van Juda en het huis van Israël, en **was** toen al waargemaakt aan het volk Israël.

Jer. 31:31-34   Luk. 22:14-20.

Het onderpand, als bezegeling, is eveneens beloofd en vervuld aan het volk Israël, nl. in de uitstorting van de Heilige Geest op dat zelfde Pinksterfeest. Dit alles zoals door de profeten was voorzgd.

Joël 2:28 e.v.

De kerk heeft zich in de plaats van Israël gesteld.

Wanneer zal de kerk na bijna 2000 jaar tot de ontdekking en de erkenning komen dat de God van Israël, ná de verbonden met Adam en Noach, geen enkel verbond meer met de heidenen gemaakt heeft, maar dat alle verbonden, te beginnen met Abraham, gemaakt zijn met Israël? Rom. 9:4
Israël is niet alleen het Oude Verbondsvolk, maar ook het Nieuwe Verbondsvolk. *

Velen uit het volk Israël hebben dat verbond aanvaard, duizenden (!), waaronder vele priesters. Hand. 2:41 4:4 6:7 en 21:20
In Hand. 21:20 staat in het Grieks een woord “myriaden”, dat letterlijk betekent: “tienduizenden” en “ontelbaren”. En door alle eeuwen heen hebben mensen uit het volk Israël dit Nieuwe Verbond aanvaard.
Trouwens, dit verbond is een onvoorwaardelijk verbond; een verbond door God gesloten, een eeuwig verbond. Jer. 32:39-41 Hebr. 13:20

Een deel van het volk Israël heeft het aanvaard. Want, verharding (letterlijk: poreusheid) - veroorzaakt door meerdere personen - is over Israël gekomen.
totdat de volheid der heidenen binnegaat,**
en aldus zal gans Israël behouden worden. Rom. 11:25-26
Jes. 66:8 Zach. 3:9b 10:6 en 12:10 e.v.

Paulus moest al in zijn tijd de leer bestrijden, dat de kerk in de plaats van Israël gekomen zou zijn. Rom. 11:18-19
Deze lering is de basis van het instituut kerk geworden en is tot op de huidige dag ongewijzigd gehandhaafd. Het volk Israël was het natuurlijk Israël, het vleeselijk Israël; de kerk wordt beschouwd als het geestelijk Israël. Het Bijbels Israël zou dan - in deze denkwijze - het oude godsvolk zijn, ‘het oude volk’; de kerk noemt zich ‘het nieuwe godsvolk’.

* Helaas is Luther niet zonder smet uit Rome weggekomen. Ook hij ziet het volk Israël slechts als het volk van het Oude Verbond en de kerk als het volk van het Nieuwe Verbond. Vandaar dat hij Rom. 9:4 ten onrechte vertaalt met: “hunner is het verbond” (enk.v.), inplaats van: verbonden. (meerv.)

** “... binnen gaat”, d.w.z. totdat het getal der bekeerde heidenen vol is.

Israël viel onder wet en heeft nu afgedaan, aldus deze leer - Christus heeft immers de wet vervuld - en de kerk van Christus leeft dan ook nu onder het genadeverbond.

Waarom leest de kerk dan nog de wet voor? Uit dankbaarheid? Waar staat dit geschreven? Het is goed hierover te lezen in 2 Corinthe 3:15-16.

*Ja, tot heden toe ligt, telkens wanneer Mozes voorgelezen wordt,
een bedekking over hun hart,
maar telkens wanneer iemand zich tot de Here bekeerd heeft, wordt
de bedekking weggenomen.*

Volgens de kerk is het ‘genadeverbond’ haar verbond. Christus zou dat verbond met Zijn kerk gesloten hebben. Zoals iedere mannelijke Israëliet in het Oude Verbond werd opgenomen door de besnijdenis van het vlees, zo wordt men, naar de kerk leert, in het Nieuwe Verbond ingelijfd middels het sacrament... de besnijdenis? Neen... **“want dewijl dan nu de doop in plaats van de besnijdenis gekomen is**, zo zal men de kinderen als erfgenamen van het rijk Gods en zijn verbond dopen”.

Als de kerk in het doopformulier de tekst: *Ik zal Mijn verbond oprichten...* (Gen. 17:7) en... *want u komt de belofte toe* (Hand. 2:39) hier aanhaalt, om haar argumentering voor de kinderdoop te staven, dan illustreert zij juist hier duidelijk dat zij zich heeft geplaatst in de positie van Israël, en dan ook nog het Oude Verbond op zich van toepassing acht.

Zie hier het bewijs dat de kerk zich als het geestelijk Israël ziet. Zou dit de verklaring kunnen zijn voor de al sinds eeuwen heersende geringschatting van het Joodse volk; christelijk anti-semitisme? De vraag stellen is haar beantwoorden.

Stilzwijgend heeft men de vloeken aan Israël gelaten, terwijl men de aan Israël gedane beloften naar zich toe heeft getrokken, met alle gevolgen van dien.

Aangezien men zich van veel profetieën een letterlijke vervulling niet kon voorstellen als van toepassing op de christenheid, heeft men de toekomstbeloften voor Israël maar vergeestelijkt.

Dát is ook de reden dat de kerk **geen oog heeft voor** de huidige letterlijke vervulling van het Profetisch Woord: het herstel van Israël, **én** de spoedige Wederkomst van de Heer Jezus!

OPENBARING AAN PETRUS

Na verloop van enige tijd openbaarde God in een visioen aan Petrus hoe ook de heidenen deel kunnen krijgen aan het heil in Jezus Christus. Hand. 10
Toen Petrus over de betekenis van het gezicht in onzekerheid was en er over nadacht, bereikte hem de uitnodiging van de Godvrezende heiden Cornelius. De Geest van God maakte Petrus duidelijk dat het hem als Jood nu niet meer verboden was te gaan tot een niet-Jood. vgl. Matth. 10:5-6

Indien het waar zou zijn dat op de Pinksterdag Gods beloften niet meer alleen gegolden zouden hebben voor Israël, maar voor allen; ja, sterker nog, dat de beloften zijn overgegaan op de kerk, dan zou het visioen van Hand. 10, onnodig geweest zijn. Want dan zou Petrus geweten hebben, dat het onderscheid tussen Joden en heidenen sinds de Pinksterdag zou zijn opgeheven!

De vrome, Godvrezende Cornelius, met door hem uitgenodigde bloedverwanten en beste vrienden, waren de eersten, die als heidenen, als niet-Joden, de bekering ten leven ontvingen, en als onderpand daarvan de Heilige Geest.

In Hand. 10:45 en 11:17-18 lezen we dat de Joden zeer verbaasd en verheugd waren dat God ook de heidenen de bekering ten leven had gegeven. Daarna werden Cornelius en de zijnen dan ook gedoopt in de Naam van Jezus, n.l. **ingedoopt in Jezus Christus**, dit als bevestiging van wat in principe reeds had plaats gevonden op het moment dat ieder van hen persoonlijk tot bekering was gekomen.

Hoe verkrijgt de niet-Jood deel aan het Nieuwe Verbond.

Als de niet-Jood geen deel krijgt aan het Nieuwe Verbond door het ontvangen van de kinderdoop, waardoor hij, aldus de leer, ingelijfd zou worden in het verbond met Abraham, hoe kan hij dan wél toetreden tot dit verbond, dat God met Israël gemaakt heeft?

Door zich te bekeren tot de God van Israël.

Hij is degene tot wie de niet-Jood zich moet wenden, heel persoonlijk, met een verbroken hart; bewust toegeven zondaar te zijn, voor God niet te kunnen bestaan.

Hij zal God moeten vragen het verdorven mensenhart te verwijderen. Hij vraagt om Verlossing door het bloed van Jezus en nodigt de Heer Jezus uit om in zijn hart en leven binnen te treden.

Dit is de belangrijkste beslissing, die een mens ooit in zijn leven kan nemen, Het vraagt een volkomen overgave aan God, in een zo mogelijk hardop uitgesproken gebed.* Daar hoeft geen derde bij te zijn. De Enige, die daarin bemiddelt, is Jezus.

In Openbaring 3:20 zegt Jezus:

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.

Die maaltijd, Jezus Christus, het eeuwige Leven, persoonlijk naar binnen nodigen, is het tegenbeeld van het eten van “de boom van kennis van goed en kwaad”, in de hof van Eden.

Alleen door de Here Jezus te vragen intrede te doen in hart en leven, wordt de weg tot “de boom des Levens” vrijgemaakt. Dit is een geweldige ingreep. Bij deze operatie gaat het om leven of dood.

Dit is de besnijdenis van het hart! Dit is de besnijdenis, niet door mensenheden, maar door God Zelf verricht. Die wordt door God van ieder mens verlangd.

Col. 2:11

Dit is overigens geen Nieuw-Testamentische inzetting.

In Deut. 10:16 moest Mozes al tot het volk Israël zeggen: *Besnijdt dan de voorhuid uws harten...*

Ook Jeremia 4:4 spreekt van de innerlijke besnijdenis.

Voor de niet-Jood ligt hier het beginpunt. Zijn ontmoeting met de God van Israël, Jezus Christus, vindt plaats in de besnijdenis van het hart. Voor hem is er immers geen verbondsrelatie met God, tót het moment dat hij door persoonlijke bekering die relatie aangaat.

Hij treedt toe, van buitenaf, tot het - door God met Israël gemaakte - Nieuwe Verbond.

Nogmaals: deze stap kan niet door de ouders voor hun kind worden gedaan.

* De Schepping gewerd door het spreken Gods; wil een mens een nieuwe schepping worden, dan is het belangrijk dit ook hardop uit te spreken!

Heeft de mens zich zo heel persoonlijk aan God overgegeven, dan is hij er ook van verzekerd

...dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel (hem) zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Jezus Christus, onze Here. Rom. 8:38-39

Het zich door Jezus Christus tot God **bekeren** is een **éénmalig** gebeuren. Zoals men één maal geboren wordt uit zijn ouders, zo kan men ook maar één maal wedergeboren worden uit God de Vader.

Wel is het goed dagelijks zijn fouten, zijn zonden, bij God bekend te maken en te belijden.

God schenkt vergeving aan diegene, in wiens hart de Heer Jezus is komen wonen, op grond van het volbrachte werk op Golgotha. Op dit gebeuren zijn van toepassing de woorden in 1 Joh. 1:9:

Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.

Dat doet God echter pas nádat de mens, door bekering, **in** Jezus Christus gekomen is.

Wie gebaad heeft, behoeft zich alleen de voeten te laten wassen.

Joh. 13:10

Immers door de bekering en wedergeboorte is men van zondaar tot kind van God geworden.

De veel gehoorde uitdrukking ‘dagelijkse bekering’ is dan ook onbijbels. Deze manier van spreken is kenmerkend voor de leer, waarbij de mens er nooit zeker van is of hij nu wel of niet behouden is. Eeuwenlang heeft de kerk hiermee mensen tot hun dood in angst laten leven. Dit komt doordat de onderwijzing hierover niet is uit het Woord van God geheel en het Woord van God alleen.

DE BIJBELSE DOOP

“**Dewijl dan nu de doop in de plaats der besnijdenis gekomen is...**”, stelt het doopformulier. Daar zit de ingeslopen leugen.

De doop is niet gegeven ter vervanging van iets.

De doop voor ieder kind van God, dat tot bekering komt, zoals door Paulus gepredikt, **is iets geheel nieuws.**

Dit vindt plaats nádat de mens, door zijn overgave aan God, met Christus is gekruisigd en gestorven. Daarna laat hij zich begraven in wat gelijk is aan de dood van Jezus Christus.

Dít is **de Bijbelse doop** die geldt voor ieder, die sedert Pinksteren tot aan Jezus' Wederkomst op de wolken (1 Thess. 4:13 e.a.), tot bekering en wedergeboorte komt.

Wanneer de mens dan zo met Christus is gekruisigd, met Hem is gestorven en toch leeft, dan zegt Paulus daarover: ... *dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij.* Gal. 2:20

In Christus' dood begraven

Na de bekering is daar nog het oude leven van de met Christus gestorven mens. Dat 'oude leven' behoort begraven te worden...

Dát is de doop... *daar gij met Hem begraven zijt in de doop,* verklaart Paulus... Col. 2:11-12

Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood, zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn opstanding. Rom. 6:3-5 (*)

In Romeinen 6:3 staat dat we in Christus Jezus gedoopt zijn. De Griekse grondtekst, letterlijk in het Nederlands, luidt: “weet gij wel, dat zovelen als gedoopt zijn in Christus Jezus, **in de dood** van Hem gedoopt zijn”.

(*) Dit Schriftgedeelte is gericht tot mensen, die tot bekering en wedergeboorte gekomen zijn!

In het Grieks vraagt een handeling, die een beweging of richting of een verplaatsen aangeeft, de vierde naamval.

De uitdrukking *in Christus en in Zijn dood*, staat in de Griekse grondtekst in de vierde naamval. Hiermee wordt dus kennelijk bedoeld een verplaatsen van een leven, aanvankelijk **buiten** Jezus Christus-en-Zijn-dood, naar Jezus Christus-en-Zijn-dood, om vervolgens ingebracht, ingevoegd, **ingedoopt** te worden **in** Jezus Christus-en-Zijn-dood.

Deze handeling drukt duidelijk uit een verplaatsen van buiten naar binnen.

In het Grieks wordt een handeling op de plaats rust, of een zijn, weergegeven in de derde naamval.

In 1 Corinthe 12:13 lezen wij: *want door één Geest zijn wij allen tot één Lichaam gedoopt.*

Hier is sprake van een handeling, die **in** de Geest gebeurt. Men wordt in het Lichaam ingedoopt, waarover op de Pinksterdag de Heilige Geest is uitgestort. Men wordt dus **in** de Geest (**3e** naamval) **in** het met de Geest gedoopte Lichaam ingevoegd (**4e** naamval), gedrenkt met één Geest.

Men moet dus **in de Geest zijn** (dat is: wederom geboren zijn), om ingevoegd, **ingedoopt** te kunnen worden **in** het Lichaam van Jezus Christus.

Hoe worden we Gods Geest deelachtig?

Het antwoord staat in Efeze 1:13.

In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook verzegeld met (de) Heilige Geest der belofte.

Wanneer de mens zich bewust aan God overgeeft, dan is dat door de Heilige Geest, Die ons heeft overtuigd van zonde en oordeel. Joh. 16: 8

Vanaf het moment, dat iemand waarachtig tot **bekering en wedergeboorte** is gekomen, heeft de **Geest van God** Zijn intrek bij hem genomen. Het is n.l. de **Geest van Jezus** - dat is Jezus - die men vraagt in het hart te komen. Die Geest is het **onderpand** van het deel hebben gekregen aan Jezus Christus. Jezus had immers gezegd: *Ik zal u niet als wezen achterlaten.*

Bij Zijn hemelvaart beloofde de Heer Jezus de Zijnen Zijn aanwezigheid, in de persoon van de Heilige Geest, als onderpand, tot aan Zijn terugkeer.

Joh. 14:2-5,16,18 Joh. 16:7,16,22 en Hand. 1:6,8

*...Die ook Zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot **onderpand** in onze harten gegeven heeft.*

2 Cor. 1:22   2 Cor. 5:5   Efe. 1:14

Bij Zijn hemelvaart heeft de Heer Jezus de Geest Gods beloofd als waarborg aan een ieder die Zijn eigendom is geworden.

We hebben dan - zegt de Schrift - een goed geweten.

... de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus,

1 Petrus 3:21

In Zijn liefde wil God ons dit ook duidelijk doen ervaren, dit zichtbaar maken voor ons zelf, ten overstaan van de machten in de hemelse gewesten, de Gemeente en anderen.

De doop is het **uiterlijk** teken van wat **in** de mens gebeurd is - maar wat eigenlijk in de hemelse gewesten plaats vond - namelijk dat wij uit het rijk der duisternis overgezet zijn in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde.

Col. 1:13

Of, zoals Paulus het zegt in Galaten 3:27-29

*gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed ....
dán zijt gij zaad van Abraham, en naar de beloften erfgenaam*

De oude mens, uit Adam, is **in** Christus Jezus mede-gekruisigd; en tot **een nieuwe schepping** geworden!

2 Cor. 5:17

De nieuwe schepping in Christus verkrijgt daarmee alles wat in Christus is: Zijn Geest, Zijn geloof, Zijn wijsheid, Zijn vreze, Zijn liefde...

Op die mens is van toepassing 1 Corinthe 1:30

... uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing,

De doop door Johannes was een doop van inkeer en afwassing van zonden, ingesteld voor Israël, behorend bij het Koninkrijk Gods, dat gekomen zou zijn, indien geheel Israël daar en toen Jezus zou hebben aanvaard, ná Zijn dood, opstanding en hemelvaart.

Deze doop vond plaats vóórdát Jezus op Golgotha de verzoening van zonden tot stand had gebracht.

De komst van dat Koninkrijk is door God uitgesteld, maar is nu definitief nabij.
Luk. 1:76-77   Joh. 1:31   Mal. 4:6

De doop, zoals die later door God is gegeven en door Paulus is gepredikt, heeft een **veel diepere betekenis**.

De Heer Jezus heeft beide dopen a.h.w in Zich verenigd. Hij liet Zich naar de doop van Johannes dopen, om als wetsgetrouwe Jood alle gerechtigheid te vervullen. Maar, in Lucas 12:50 (Markus 10:39-40) zegt de Heer Jezus: *Ik moet gedoopt worden met een doop, en hoe beklemt het Mij totdat het volbracht is.* Hier gebruikt Jezus het woord 'doop', doelend op Zijn dood. **Dit is de doop**, waarover **Paulus** spreekt in de brieven: **het met Christus begraven worden**. Deze betekenis kreeg de doop pas, nadat Paulus een diepere openbaring aangaande Gods Heilsplan had gekregen.

De prediking van het op handen zijnde Koninkrijk Gods werd eerst gebracht aan het volk Israël en werd daarna ook verkondigd aan de volken. De **volken** zouden worden gebracht tot gehoorzaamheid aan de God van Israël. Daarbij behoorde de doop, zoals door Jezus opgedragen in Mattheus 28:19.

Toen, na verloop van tijd, slechts een deel van Israël - en niet het volk als geheel - Jezus, ná Zijn dood en opstanding aanvaardde, ontwikkelde Gods Heilsplan zich op een wijze, die Hij in het Oude Testament nog niet had openbaard. Aan Paulus werd dit, als eerste, bekend gemaakt.

Efe. 3:4-5   Col. 1:26   Rom. 11:25

Het aanstaande Koninkrijk der hemelen zou worden uitgesteld. Een andere bedeling zou aanbreken, **de bedeling der genade**.

Het Joodse volk werd om zijn weigering verstrooid over het ganse rond der aarde. voor een bepaalde tijd.   Deut. 28:64

In die tussentijd ging God Zich nóg een volk vormen: **de Gemeente**, het Lichaam van Jezus Christus, bestaande uit Joden die Jezus aanvaardden en niet-Joden die Jezus aanvaardden.

Dat Lichaam is zo nauw verbonden met haar Hoofd, dat het vanzelf spreekt, dat het dan ook die doop in Zijn dood ondergaat.

Zo kan iemand pas dán begraven worden in die doop, nadat hij zelf, in het bekeringsgebed, heeft uitgesproken met Jezus Christus te willen sterven, om dan tot wedergeboorte te komen.

De eerste christenen doopten hun kinderen niet.

Doordat men er zonder meer van uitgaat, dat de kinderdoop een Bijbelse zaak is, staan weinigen stil bij het feit dat gedurende de eerste twee eeuwen na Christus geen kinderen gedoopt werden.

In “**Waare afbeelding der eerste christenen**”, “getrouwlyk en onzydiglyk voorgesteld door Godfried Arnold, laatst professor der historien te Giessen”, wordt duidelijk dat men in de eerste gemeenten nauwkeurig naging of een ieder, die zich wilde laten dopen, zich ook werkelijk als berouwvol zondaar aan Jezus had overgegeven en volkomen had gebroken met zijn oude leven.

Sterke nadruk werd gelegd op de onderwijzing: “Die in de woorden der godzaligheyd zal worden onderrecht, moet voor den Doop geleeraard worden van de kennisse des ongeschapenen Gods, van de kennisse van Jesus, zynen eeniggeboorenen, en van het geloof in den heyligen Geest.”

“Doch alles wat den Leerlingen voorgedraagen wierdt, most uyt de zuuyvere fonteyn der H. Schrift geschept zyn; opdat de grond des Geloofs godlyk, en alzo vast en onbeweeglyk mogt worden.” (pg. 380).

Op pg. 382 vervolgt hij echter: “Maar zo heerlyk als het nut en voordeel van dit werk in de eerste Kerke was, zo slaaperig en flauw wierdt het daarna verhandeld, toen het neffens andere goede instellingen allengskens **uyt het gebruyk raakte.**”

“Onder de eerste Gemeynthe was men zeer yverig om degene, die in menigte tot het Christendom quamen, eerst wel te onderwyzen, en dan in de Gemeynthe in te voeren. **Daarna, wanneer het getal der gener, die als volwassene konden gedoopt worden, kleyn wierdt, en dat de Gemeynthe niet door een waare bekeeringe en wedergeboorte, maar onder ‘t verval meerendeels door de natuurlyke geboorte wierdt gesterkt, nam deeze oefening van Geloofsonderwyzing dagelyks af: want vermids men nu begon kleyne kinderen te doopen, die voor den Doop niet konden onderweezen worden, vergat men eyndelyk de Katechismus-leere, en wierdt achteloos om dezelve naa den Doop verder te oefenen.**”

Op pg. 389 stelt hij: “**Vooreerst is 't zeker, dat men voor de eerste tweehonderd jaaren, naa Christus geboorte, geen naaricht of eenig spoor van den Kinderdoop by de Kerkelyke Schryvers van die tyden vindt...**”

Hij haalt Tertullianus aan, die gezegd heeft: “De Heere heeft wel gezegd, Laat de kinderkens tot my komen: Laat ze dan komen, wanneer zy opgewassen en onderweezen zyn, waar zij komen moeten. Laat ze Christenen worden, wanneer zij Christus leeren kennen.” “De Christenen worden gemaakt, niet gebooren: niemand behoort dan voor een geloovige gehouden te worden, 't en zy hy 't gehoord en bevat heeft, dan wordt hy van 't geloof een geloovige genoemd.”

Op pg. 390 : “Want Lutherus zegt ook, dat men de kinderen niet eer behoorde te doopen, voordat zy tot verstand gekomen zyn, en zelve antwoorden kunnen dat zy gedoopt willen weezen; om alzo met de ontvanging des Doops belydenis van hun Christelyk geloof te doen.”

Arnold zegt dat de kerkelijke leiders zich t.a.v. de kinderdoop op overleveringen, doch dat geen van allen zich op Christus bevel beroepen: “Origenes zegt in de derde eeuw niet meer, als dat de kinderen den Doop gegeven wierdt naar 't gebruyk der Kerke; van welke gewoonte men niet altoos reden kan geeven; gelyk hy zegt, 'dat zy van de Apostelen een overlevering deswege ontvangen hadden'. In de volgende tyden, wanneer der eenige verschillen daarover ontstonden, hieldt men zich daaraan, 'dat de gansche Katholyke Kerk zulks leeraarde; en dat de geheele Kerk die overlevering onderhieldt'. Het was zeyde men, **eene gewoonte van de Moeder de Kerk**, een Apostolische overlevering, die niet te verachten, of voor overtollig te houden was. Hoedaanige uytdrukselen men by anderen ook daarvan vindt.”

“Waaruyt men dan klaarlyk ziet, dat het hem en andere aan **blyken en naauwkeurig bericht gemangeld heeft; en dat zy daarom uyt het ingevoerde Kerkgebruyk zulks voor eene overlevering aangenomen hebben: want uyt de Schrift kan men geen grond daarvoor haalen.** Gelyk dan ook de Schryver, die zich onder den naam van Dionysius Areopagita verbergt, in de vyfde eeuw niets anders daarvan durft zeggen, als dat het den Leeraaren behaagd had dat de kinderen ten doop zouden toegelaaten worden, als of zy te vooren onderweezen waaren. Op zulk zeggen zyn buyten twyfel de Wetten der Overheden onder de Christen-Keyzeren gegrond, wanneer zy bevalen dat de kinderen zonder voorafgaande onderwyzing zouden gedoopt worden. Alzo zyn er ook eenige byzondere Kerkelyke Vergaderingen in de vyfde en volgende eeuwen geweest, die den kinderdoop op straffe van den ban aanbevalen.” (pg. 391, 392)

9.)

Het verslag dat de gelovige historicus Arnold ons doet van het onderricht dat gegeven werd aan mensen, voordat zij zich lieten dopen, staat in sterk contrast tot de mening van Calvijn aangaande de noodzaak van het onderricht voor de doop. Calvijn laat zich misprijzend uit over die gelovigen, die er voor ijverden dat men zich eerst dan zou moeten laten dopen, nadat men persoonlijk tot bekering was gekomen.

Deze mening van Calvijn komt aan de orde in een artikel van Van Itterzon in het Reformatorisch opinieblad Koers.

Van Itterzon: “In latere uitgaven van de Institutie als ook in een speciaal verweerschrift tegen de Dopers, dat Calvijn op aandringen van Farel heeft opgesteld, vindt men dezelfde motieven. Het onderricht moet aan de doop voorafgaan, **‘vooral wanneer iemand een vreemdeling is in de christelijke kerk. Een Turk, Jood of heiden wordt eerst onderwezen en dan gedoopt’**. Zo was het gebruik in de oude Kerk. Er was tijdsruimte voor de catechese. Als men ziet naar de Doop van een heiden, van iemand, die buiten het verbond der genade is, kan men alleen te werk gaan volgens het gebruik van de Oude Kerk, waarbij de Doop uitsluitend wordt bediend aan proselieten - dat zijn zij die tot de kerk willen overkomen **omdat ze de leer hebben aanvaard** - nadat ze onderricht zijn door een catechese, nadat zij getuigenis hebben afgelegd van hun bekering en geloof.

Maar volgens de Heilige Geest mag men de kinderen van de gelovigen niet met de heidenen op een lijn stellen. ^(*) Hier wijken de Dopers af. Het is nodig dat een heiden verstaat wat de Doop voor hem betekent alvorens die te ontvangen, maar de kinderen van de gelovigen zijn gedoopt op grond van de leer die hun ouders hebben ontvangen.” 10.)

Hier wordt op zeer duidelijke wijze verwoord wat de kerkleer inhoudt, n.l. dat de kinderen van belijdende lidmaten van de kerk geboren worden als christenen, als erfgenamen van het verbond en daarom behoren gedoopt te worden!

(*) Waar staat dit geschreven in het Woord van God?

ENKELE KERNNOTIES

Misschien ten overvloede nogmaals de belangrijkste verschillen tussen de Bijbelse waarheid en het kerkelijk denken in deze.

1. De kerk ziet haar leden als een bondsvolk, zoals het volk Israël dat is. Zij ziet zichzelf als de nieuwe voortzetting van het vroegere Israël. Zoals een Joods kind, uit Joodse ouders geboren, besneden moest worden, zo moet, volgens de kerkleer, een kind uit kerkelijk meelevende ouders geboren, gedoopt worden. Vanuit de Bijbel is geen enkele grond aan te voeren, die deze vergelijking rechtvaardigt.

Israël	Gemeente
oude bondsvolk	nw. bondsv.

on-bijbels

Israël	Israël Gemeente (Rom. 11.)
oude bondsv.	nieuwe bondsv.

bijbels.

2. Niet door geboorte uit christenouders, noch door de (kinder)-doop, wordt iemand christen, maar door persoonlijke bekering en wedergeboorte uit God ... *hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, ... die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, ... doch uit God geboren zijn*
 Joh. 1:12-13.
... tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnen gaan. Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest.
 Joh. 3:5-6
3. Doordat de kerk zich ziet als het bondsvolk, wordt het kennelijk als van meer belang geacht dat de ouders belijdend lidmaat zijn, dan de vraag of deze ouders zich persoonlijk Gods eigendom weten. Is dit laatste het geval, dan heeft het kind er in die zin baat bij, dat de ouders het gedurende zijn jeugd waarschijnlijk zullen wijzen op de noodzaak van de persoonlijke verlossing. Toch zal het kind, op de leeftijd des onderscheids gekomen, zélf zich moeten overgeven aan God.

Opdragen van kinderen

Laat de kinderen tot Mij komen.

Wanneer ouders gaan inzien, dat de kinderdoop niet Bijbels is, komt vaak de volkomen begrijpelijke reactie: ‘maar zo hebben wij de doop van onze kinderen niet bedoeld’. Dan blijkt in vele gevallen dat ze de werkelijke betekenis van de catechismus en het doopformulier over de doop absoluut niet begrepen hebben, hoewel ze van harte ‘ja’ hebben gezegd. Ze wilden als het ware hun kinderen opdragen.

Hoe goed is het dat er nog ouders zijn die dit verlangen hebben!

Maar laat het dan ook een opdragen zijn. Kinderen zijn immers van God. Hunner is het Koninkrijk Gods. Mark.10:13-16 Matth.18:10
Zouden we hen dan niet op Bijbelse wijze aan de Here voorstellen, zoals Hannah haar zoon Samuel, en Maria en Jozef hun zoon Jezus. Jezus werd besneden, opgedragen en gedoopt. Luk. 2:21,22-24 Luk. 3:21-22
De evangeliën melden:

*En zij brachten kinderen tot Hem (Jezus), opdat Hij ze zou aanraken;
... En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zegende Hij ze.*

De zegen over het kind vragen - in het midden van de gemeente - en het in de vreze des Heren opvoeden, is naar Gods wil.
Zó kan het, wanneer het op de leeftijd des onderscheids is gekomen, zélf de persoonlijke keuze maken zich aan God over te geven.

Alleen het Woord van God

Men kan zich bij het lezen van deze brochure afvragen: maar de kerkelijke prediking baseert zich toch ook op het woord van God, althans nog bij de rechtzinnigen...?

De nadruk valt hier op het woordje 'ook'. Want naast het woord van God handhaaft de kerk al eeuwen lang belijdenisgeschriften én de catechismus, waarin haar leer is neergelegd.

Overbekend is de uitdrukking: '**Schrift en belijdenis**'.

Met 'belijdenis' wordt bedoeld datgene aan leringen en dogma's, wat de kerk heeft **toegevoegd aan haar grondslag!** (*)

Met het invoeren van welk gezaghebbend woord ook, **náást** de Bijbel, is de kerk al in de eerste eeuwen van onze jaartelling op het verkeerde spoor geraakt. In het christendom heeft hetzelfde plaats gevonden als in het jodendom van Jezus' dagen.

De Heer zegt hierover:

... hun ontzag voor Mij (is) een aangeleerd gebod van mensen ...,

Jes. 29:13b

...tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.

Matth. 15:9

Gij verwaarloost het gebod Gods en houdt u aan de overlevering der mensen. En Hij zeide tot hen: Het gebod Gods stelt gij wel fraai buiten werking om uw overlevering in stand te houden...

En zo maakt gij het woord Gods krachteloos door uw overlevering, die gij overgeleverd hebt.

Mark. 7:8-9,13

Hoe gevaarlijk dit is, leert ons het woord van God:

Doe niets aan zijn woorden toe, opdat Hij u niet terecht wijze en gij een leugenaar bevonden wordt.

Spr. 30:6

Nu we hebben uiteengezet welk een macht er in de leer ligt, zal het duidelijk zijn dat er, op dit punt, eigenlijk geen verschil is tussen vrijzinnig en rechtzinnig-in-de-leer.

(*) zie pg. 43. Matth. 16:13-20

Als voorbeeld het volgende: de Hervormde kerk heeft, in het kader van het contact met de Wereldraad van kerken, besloten de ‘volwassendoop’ als alternatief te stellen voor de kinderdoop. De Wereldraad wil de doop als bevestiging zien, na een geloofsbeslissing. Dit lijkt op de Bijbelse betekenis van de doop.

In het rechtzinnige blad Koers wordt bezwaar aangetekend tegen dit besluit. Dit gebeurt met argumenten, ontleend aan de Heidelbergse catechismus en het doopformulier! (11.)

Zo kan het verkeren dat de Wereldraad van kerken, wat daar overigens van zij, hier de Bijbelse waarheid dichter benaderend, bestreden wordt op volkomen onschriftuurlijke gronden; onbijbels, want:

- de doop is niet in de plaats van de besnijdenis gekomen;
- er is geen nieuw verbond met de kerk (zelfs niet met de Gemeente) gesloten, geen oud en geen nieuw;
- de niet-Joden zijn niet het nageslacht van Abraham, **tenzij zij eerst in Jezus Christus gekomen zijn**: *Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan Zijn zaad... aan Christus*; Gal. 3:16
- de belofte, waarnaar op de Pinksterdag verwezen wordt, is in eerste instantie alleen voor de Joden bestemd, vervolgens ook voor de heidenen, als hij zich tot de God van Israël bekeert.

Spoedig zullen de rechtzinnigen tot een keuze moeten komen: of ze verwerpen hun gehele leer en zoeken het alleen bij de Heer, dat is het Woord van God, of ze gaan onherroepelijk mee met de zuiging van het anti-christelijk denken.

Met bovengenoemd besluit van de Hervormde kerk, doet de kerk een van haar laatste pogingen haar leden zand in de ogen te strooien. Immers, of het de kinderdoop is of volwassendoop, het blijft de kerk, die deze doop bedient.

Ze behoudt hiermee haar machtige ‘bemiddelingspositie’; het blijft ook dán de kerk, die de **toegang**, de entree, verleent tot het zogenaamde bondsvolk.

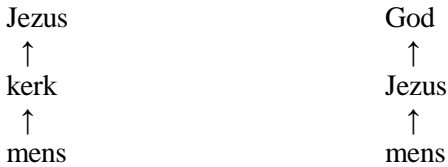
Terwijl de Schrift leert dat doop een **afsluiting** is, een afleggen van het oude leven in het watergraf.

Niet de doop, maar de persoonlijke bekering verleent de toegang tot het heil en het Nieuwe Verbond!

De kerk zal echter haar dogma nooit opgeven. Want daarmee zou ze zelf de pijlers omver halen, waarop ze zich baseert.

Mattheus 16:18 spreekt van **één grondslag**, de Rots Jezus Christus.

Niet door de kerk tot Jezus, maar door Jezus tot God

Met het voorgaande hebben wij niet willen zeggen, dat er binnen de kerken geen wedergeboren gelovigen zouden zijn.

Ze zijn er zeker, maar zolang ze blijven onder het beslag van een prediking, die gebaseerd is op het boven besproken dogma, komen ze niet verder in hun geestelijke ontwikkeling en ervaren ze geen geestelijke groei.

Bovendien blijven ze toch, voortdurend, leven in onzekerheid en vrees ten aanzien van hun kinschap Gods. En dat is niet nodig.

Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.

Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap,...

Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Rom. 8:14-16

Resumerend stellen wij nogmaals dat onder ‘kerk’ wordt verstaan: het geheel van gezaghebbende dogma’s en leringen, samengebracht in een kerkordelijke structuur, een bouwsel door mensenhanden gemaakt, gebaseerd op **twee fundamenten**: Schrift én Belijdenis.

Aan de macht, die dit instituut aan deze leer ontleent, is te wijten:

- het onafwendbare verval van de christenheid;
- de hardnekkigheid en verblinding van geestelijke leiders;
- de voorbereiding van het antichristelijk rijk, juist in de christelijke kerk;
- het hieruit onvermijdelijk voortkomende christelijk anti-semitisme, culminerend in de eindstrijd Rome - Jeruzalem, tot aan de Komst van Jeshua Messias, Koning voor Israël en de volken.

Maar de Gemeente van Jezus Christus - dat is die groep van gelovigen, die Hem door persoonlijke bekering hebben aanvaard, en zo bij het Nieuwe Verbond is ingelijfd, op **één** fundament, de Rots, gegroundvest - zal zien dat ze eeuwig leeft, doordat haar Hoofd - de Heer Jezus - de poorten der hel heeft overwonnen.

APPENDIX

Naar aanleiding van steeds terugkerende vragen, volgen hier een aantal opmerkingen. Enkele uitdrukkingen, die in verband met de verbondsl eer en de doop veelvuldig worden gebruikt, zijn:

‘het voorhangsel is gescheurd’, ‘de scheidsmuur is weggefallen’, ‘Cornelius, Lydia en de gevangenbewaarder werden met hun gehele huis gedoopt’ en ‘Christus heeft de wet vervuld’.

ad. 1. ‘Het voorhangsel is gescheurd’.

Daarmee wil men onuitgesproken zeggen, dat het verschil tussen Israël en niet-Israël is weggefallen. Hiervan staat niets in de Schrift.

Het voorhangsel scheurde ten teken, dat de toegang tot God - de toegang, die sinds de zondeval voor de hele mensheid gesloten was - door het verzoeningswerk van Jezus Christus voor een ieder weer geopend is. Hebr. 4:16 10:19-20

ad. 2. ‘De scheidsmuur is weggefallen’, ‘In Christus is Jood noch Griek’.

In Waarheid en Eenheid wordt, onder de titel “Het Nieuwe Verbond” ook voor de kinderdoop gepleit. 12.)

De schrijver stelt daarin dat de kerk het nieuwe bondsvolk is, en dat de doop daarbij hoort, als teken en zegel.

Een van de stellingen daarin is, dat dit nieuwe bondsvolk de inhoud is van de openbaring, die Paulus kreeg in Efeze 3:4-9.

De heiden is mede-erfgenaar geworden, de scheidsmuur tussen Jood en heiden is weggefallen. Efe. 2:11-22 3:6-7 Gal. 3:28

Deze teksten worden dikwijls foutief geïnterpreteerd.

Dit komt doordat de kerk zich in de plaats van Israël heeft gesteld. Met deze gedachte als uitgangspunt is in de kerkleer het verschil tussen Jood en heiden zonder meer opgeheven. De uitdrukking ‘in Christus’ wordt gelezen alsof er staat ‘sinds Christus’, of ‘nadat Jezus Christus gekomen is’. Dit betekent niet hetzelfde.

‘In Christus’ betekent ‘in Christus Jezus zijn’, persoonlijk tot bekering en wedergeboorte gekomen zijn, zich Gods kind weten.

Hier gaat het over een Jood, die Jezus Christus heeft aanvaard als zijn Verlosser en een niet-Jood, die Jezus Christus heeft aanvaard als zijn Verlosser.

Tussen déze twee nu is de scheidsmuur weggefallen.

Nadat de heiden door bekering een kind van God is geworden, is hij mede-erfgenaam geworden en heeft hij deel gekregen aan de belofte.

In deze volgorde en niet andersom.

Die twee: Jood-in-Christus en niet-Jood-in-Christus heeft Jezus Christus in Zichzelf tot een nieuwe mens gemaakt, tot **één Lichaam** verbonden, weder met God verzoend. Efe. 2:16

Maar tussen de Jood-zonder-meer en de heiden-zonder-meer, staat die scheidsmuur nog steeds recht overeind; en zo wil God het ook.

Ez. 20:32 en Jer. 33:23-26

In dit gegeven ligt de enige verklaring voor de nog steeds bestaande afkeer of haat van vele mensen - mogelijk zelfs lidmaat van de kerk, maar nog niet tot persoonlijke bekering gekomen - ten opzichte van Israël en het Joods volk.

Dit is niet verbazingwekkend; het is een heel natuurlijk gegeven; denk aan Duitsland als gedoopte natie; hoeveel nazi's waren als kind gedoopt.

ad 3. ‘Cornelius, Lydia en de gevangenvaarder werden met hun gehele huis gedoopt’.

Al sinds eeuwen wordt zonder meer aangenomen dat bij de doop van Cornelius, Lydia en de gevangenvaarder ook kleine kinderen inbegrepen waren.

Goed lezen van de Bijbelse tekst geeft beter inzicht hierin.

Bij Cornelius staat dat hij zijn bloedverwanten en beste vrienden bijeengeroepen had. De Geest viel op allen, die het woord, door Petrus gepredikt, hoorden. Petrus en de zijnen hoorden hen in tongen spreken.

In het geval van Lydia en haar huis weten we niet eens of zij getrouwd was. Het is best mogelijk dat ‘haar huis’ daar betekent: ‘haar huishouding’, ‘zij en haar personeel’. Zij was purperverkoopster en mogelijk zijn ook hier haar medewerkers bedoeld.

Over de gevangenebewaarder van Filippi staat dat Paulus en Silas het woord Gods spraken tot hem en allen, die in zijn huis waren.

Hij, de gevangenebewaarder, liet zich en al de zijnen dopen en verheugde zich dat hij met zijn gehele huis **tot geloof gekomen** was.

Een functie als die van gevangenebewaarder, werd toegekend aan iemand, die zijn militaire loopbaan voltooid had. Waarschijnlijk was deze Romeinse hoofdman dus niet meer zo jong. Misschien waren zijn kinderen er bij, maar ook die hadden waarschijnlijk de leeftijd des onderscheids bereikt.

ad 4. 'Christus heeft de wet vervuld'

Dit heeft een meervoudige betekenis.

Jezus Christus heeft de wet vervuld, maar niet opgeheven.

De wet van God is een onderwijzing, een geheel van levenslessen. Daarin komen voor: wijze raadgevingen, geboden en verboden. Voor wat het laatste betreft: op het niet nakomen ervan, staat een sanctie.

Gods wet is volmaakt (Ps. 119.), maar wij allen dwaalden als schapen, een ieder naar zijn eigen weg. Jes. 53:6

Geen mens was of is ooit in staat de wet Gods volkomen te betrachten in woord, daad en gedachte.

Jezus heeft de wet vervuld. Dit houdt in:

1e. Hij heeft de wet vervuld. Hij heeft de woorden, die door God gesproken zijn, vol gemaakt, gestalte gegeven.

Hij heeft in vervulling doen gaan. Lukas 24:27,44.

2e. Hij was de Enige die wel in staat was om in totale overgave en volstreekte gehoorzaamheid de wil van God te doen.

Ps. 40:7-9 en Hebr. 10:8-9

en Hij heeft het ook gedaan. Joh. 19:30 Openb. 1:18

3e. Hij heeft bovendien de sanctie, de straf, ondergaan, die ieder mens persoonlijk zou hebben moeten ondergaan, voor het niet nakomen van de geboden en verboden.

Hij heeft de mens met God verzoend.

Deze heerlijke unieke Verlossing, van zonde en dood, die God de mens zo geschonken heeft in Zijn Zoon, is voor ieder mens gratis beschikbaar, "om niet" - dát heet: genade.

Wanneer een mens, doordat hij zich bekeerd heeft en wedergeboren is, Gods eigendom geworden is, mag hij vanuit deze genade leven. Degene Die dan in hem leeft, is door God al geoordeeld op het kruis van Golgotha en heeft de dood overwonnen. Daarom laat God voor die mens “**genade voor recht**” gelden.

Aan het Joodse volk is de wet gegeven. Tot op het moment, waarop de Geest van genade over het Joodse volk wordt uitgestort (Zach. 12:10 e.v), moet het volgens die wet leven. Dit geldt niet voor de niet-Jood, aan wie de wet niet gegeven is.

De niet-Jood heeft nu de gelegenheid het genade-aanbod - waarin de Vervulde Wet is inbegrepen - te aanvaarden, en zal dáár naar geoordeeld worden. Onmogelijk en onbijbels is het dan ook tegelijkertijd naar de wet en uit genade te leven; zie pg. 42.

De genade is dat het kind van God niet meer behoeft te leven vanuit zichzelf, maar mag leven door Hem, die de wet heeft volbracht.

Gal. 2:20

ad 5. De betekenis van Mattheus 16

Het Schriftgedeelte Mattheus 16:13-20 wordt in de kerkelijke leer onjuist geïnterpreteerd. Dat heeft ver strekkende gevolgen gehad.

In het betreffende gedeelte vraagt de Heer Jezus aan Zijn discipelen:

Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?....

Even later vervolgt Hij: *Maar gij, wie zegt gij, dat **Ik BEN?***

Simon Petrus antwoordde en zeide:

*Gij zijt de **Christus, de Zoon van de levende God!***

Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemelen is.

*En Ik zeg u, dat gij **Petrus** (Grieks: **petros**) zijt,*

*en op **deze petra** (Grieks: **petra**) zal Ik Mijn gemeente bouwen...*

Ook zonder het Griekse alfabet te kennen, is het verschil tussen **πετρος** (“petros”) en **πετρα** (“petra”) duidelijk leesbaar.

Het eerste woord ‘petros’ betekent ‘steentje’, het tweede woord ‘petra’: ‘rots’.

Zowel in het Oude Testament, als in het Nieuwe Testament, is de Here God Zelf de Rots.

*Er is niemand heilig gelijk de HERE,
want niemand is er buiten U, en er is geen **Rots** gelijk onze God...
mijn God, **de Rots**, bij wie ik schuil, ...*

resp. 1 Sam 2:2 2 Sam. 22:3

*en allen dezelfde geestelijke drank dronken,
want zij dronken uit een geestelijke **Rots**, welke met hen
medeging, en die **Rots was de Christus**.*

1 Cor. 10:4 vgl. Deut. 8:15b

Een volgende blijk van het feit dat de hier genoemde Rots de Heer Zelf is, ligt in het Griekse aanwijzend voornaamwoord, dat aangeeft: “deze”, hier bij mij.

De tekst luidt: “... *en op **deze** **petra** bouw Ik ...*”

In Mattheus 16:18 wijst de tekst duidelijk op: **deze hier bij Mij**.

De Here Jezus wijst hier dus **ZICHZELF** aan, als Degene

- **deze Rots** - waarop Hij Zijn Gemeente bouwt, Zijn Lichaam, waarvan Hij Zelf het Fundament en Hoofd is.

De Roomse kerk gaat bewust voorbij aan het verschil tussen “petros” en “petra” en handhaaft zeer nadrukkelijk de stelling dat de Heer Jezus gezegd zou hebben dat Hij de Gemeente zou bouwen op Petrus, “de petros” (“steentje”). Zodoende fundeert de Roomse kerk zich op een mens, de z.g opvolger van Petrus, de paus (paus = ‘papa’, ‘vader’^(*)) én haar “traditie” (belijdenis)

Helaas is de protestantse kerk ook gedeeltelijk deze weg gegaan.

Weliswaar heeft de vraag van de Heer Jezus:

*wie zegt gij dat **IK BEN**,*

de zelfde inhoud als het antwoord van Petrus:

*Gij zijt **de Christus, de Zoon van de levende God**.*

Terecht ziet men Petrus’ antwoord als: “de belijdenis van Petrus”.

(*) *En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader, Hij, die in de hemelen is. Mattheus 23:9*

Maar in de theologie van de protestantse kerken weegt, vanaf het begin van de Reformatie, het gezag van de belijdenisgeschriften dikwijls zwaarder dan het gezag van de Schrift;

“Schrift (Woord van God, Jezus Christus) én Belijdenis”

Het accent is komen te liggen op “de belijdenis”.

M.a. w. aan “...de Christus”, heeft men toegevoegd: de catechismus, de belijdenisgeschriften en de Dordtse leerregels. De dogma’s, hierin verwoord, bepalen het leergezag!

Dit tezamen noemt de kerk “haar fundament”.

Daarmee heeft die belijdenis in menig opzicht een andere inhoud gekregen dan de zuivere, klare belijdenis van Petrus:

Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!

*... een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus,
kan niemand leggen.*

1 Cor. 3:11

LITERATUUR

1. Schreuder, J.Th.R. Stervensbegeleiding. Wildervank 1976
2. Doopformulier van de Geref. kerken in Nederland
3. Ouderlingenblad van de Geref. kerken in Nederland.
Vragen rondom kinderdoop - volwassendoop, 1975
4. Dirksen P. Woord en Dienst; Uit een artikel in Trouw, febr. 1978
5. Drost. M.K. e.a. Gesterkt door genade Groningen. 1977
6. Berkhof H. Christelijk Geloof Nijkerk 1973
7. Danielou. J. Bijbel en Lithurgie Brugge. 1964
8. Nederlands Dagblad 21.11.1977
9. Arnold. G. Waare afbeelding der eerste christenen.
Amsterdam. 1700
10. Van Itterzon. C.P. Koers. 14.4.'78 Barneveld.
11. Vroegindewey. A. Koers 25.11.'77
12. Hegger. H.J. Waarheid en Eenheid. 9.6.'78